

Proloog

De zon, eerder die dag nog zo fel, stond nu laag en in de schaduw begon een vochtige kou op te trekken. Ze dacht aan de spelletjes uit haar kindertijd: hoe je verstijfde als de muziek was gestopt, nauwelijks meer durfde te ademen, bang om door de dreigende slappe lach te gaan bewegen, en te verliezen.

Maar zo'n belangrijk spel als dit had ze nog nooit verloren.

Ze zat in elkaar gedoken tegen een stenen muur met haar knieën zo hoog mogelijk opgetrokken, alsof ze door pure wilskracht onzichtbaar kon worden tussen de touwen en pakketten om haar heen. Het zweet op haar rug begon af te koelen en ze rilde, maar niet vanwege de dalende temperatuur. Ze had het liefst haar ogen dichtgedaan en moest zichzelf dwingen te blijven kijken, zichzelf voorhoudend dat het feit dat zij hen kon zien niet betekende dat zij haar ook zagen.

Ze was naar de haven gerend, hard. Ondanks de invallende avond was het er druk en de lucht was vol kreten en commando's, meestal in het Frans, soms in het Spaans, een enkele keer in het Engels. Enorme schepen persten zich door de smalle kanalen naar zee, hun vracht hoog opgestapeld, als totempalen van kisten en kratten. Ze vroeg zich af hoe vaak zo'n kist de neerslag van iemands leven bevatte, ingepakt en klaar voor verzending naar een splinternieuwe plek aan de andere kant van de oceaan, waar niemand iets van je wilde of over je te zeggen had. Met een felheid zo scherp dat ze er paktouw mee had kunnen doorsnijden, verlangde ze ernaar om zelf in zo'n kist te kruipen, hem dicht te laten timmeren en verzonden te worden naar een land nog verder en exotischer dan dit.

Een man roept. Engels.

Instinctief slaat ze een hand voor haar mond om het niet uit te schreeuwen. Hij mag haar hier niet vinden.

Eén, twee. Ze duwt zichzelf overeind, haalt diep adem en zet het op een rennen, harder dan ze ooit heeft gerend, haar hart bonkend in haar keel. Ze rent voor haar leven.

Hoofdstuk een

Het briefje van Nancy Mitford werd bezorgd door een jongen in korte broek, waardoor Louisa in de lach schoot. Je zou je bijna in het Londen van Charles Dickens wanen, terwijl het 1937 was en er telefoons en telegrammen waren. Nancy was altijd opmerkelijk ouderwets geweest, al was ze nog zo dol op cocktailparty's en Chanel; Louisa kon het wel in haar waarden. De envelop was van dik wit papier en in de linkerbovenhoek stond in zwarte inkt en onderstreept: PER BODE. Op het kaartje zelf stond in reliëfdruk 'Mrs Peter Rodd' en Nancy's adres in Maida Vale, maar wat Louisa het meest opviel was het slordige schrift, misschien door de haast. Gewoonlijk was Nancy's handschrift goed leesbaar, maar nu niet. Louisa kneep haar ogen samen en hield het kaartje wat dichterbij.

Decca vermist. M&F radeloos. Politie waardeloos. Kom alsjeblieft naar Rutland Gate. Snel. x N

Ontboden worden door Nancy was niet per se ongebruikelijk, maar de laatste keer dat het was gebeurd, was Louisa samen met lady Redesdale (Nancy's moeder) en Nancy's zussen Diana en Unity geëindigd op een stoomschip in de Middellandse Zee, waar ze in een moordzaak verwickeld was geraakt en de schimmige kanten van de Britse overheid had leren kennen. Toegegeven, het was niet allemaal Nancy's schuld geweest. Louisa keek naar Maisie, haar dochtertje van bijna één, dat tevreden op het vloerkleed lag te pruttelen tegen haar wollen konijn. Vandaag was Louisa's laatste dag thuis, morgen zou ze samen met haar man, Guy Sullivan, aan het werk gaan. Vanaf morgen zou Guys moeder, die om de hoek woonde, op Maisie passen. De oude mevrouw Sullivan had eerst nog tegengesputterd, maar Louisa en Guy hadden voet bij stuk gehouden en toen ze begreep dat haar kleindochter anders

naar een vreemde zou gaan, stemde ze toe. Het zag ernaar uit dat Louisa haar schoonmoeder zou moeten vragen een dagje eerder te beginnen.

Nancy wist van het bestaan van Cannon & Sullivan, het detectivebureau dat Guy en Louisa zes maanden eerder hadden opgericht. Ze hadden een piepkleine ruimte gehuurd boven een wedkantoor in Hammersmith, met twee bureaus, een archiefkast en een telefoon. Sterker nog, toen Nancy een paar maanden geleden had gezegd dat ze zo benieuwd was naar Maisie, had Louisa haar uitgenodigd om thee te komen drinken op kantoor, wetende hoe leuk haar oude vriendin dat zou vinden. Ze hadden elkaar bijna twintig jaar geleden leren kennen, toen Louisa als kindermisje in het huishouden van de Mitfords was komen werken. In 1919 was Louisa een straatarme, bange jonge vrouw geweest, op de vlucht vanuit Londen, en Nancy was net de schoolbanken ontgroeid. In veel opzichten waren ze, ondanks alle verschillen, bijna zij aan zij volwassen geworden. Hun relatie was soms ingewikkeld, maar nu ze was getrouwd en moeder was geworden, kreeg Louisa eindelijk het gevoel dat ze de slaafse dienstbaarheid, die de Mitfords altijd bij haar opriepen, had overwonnen. Toch beantwoordde ze Nancy's kaartje per kerende post. Ze verbaasde zich over zichzelf: wilde ze erheen, of móést ze erheen? Rutland Gate betekende een bezoek aan lord en lady Redesdale, haar voormalige werkgevers, geen mensen die hun voormalige personeel ooit als iets anders zouden zien dan dat.

En toch.

Decca, zoals Jessica door de zussen werd genoemd, was de op een na jongste van de zeven kinderen. Ze was inmiddels negentien en Louisa vermoedde dat het om iets ernstigers ging dan een onangekondigde logeerpartij bij een vriendin.

Om nog te zwijgen van het feit dat dit Louisa's eerste officiële klus voor Cannon & Sullivan zou kunnen worden.

Louisa tilde haar dochter van het kleed, trok haar warme, poezelige lijfje dicht tegen zich aan en zoende haar op haar mopsneus. 'Wat denk je, zullen we naar oma gaan? Je moeder moet aan het werk.'

Hoofdstuk twee

Nadat Maisie zich vrolijk en veilig in haar oma's armen had genesteld, nam Louisa de twee bussen die nodig waren om van Hammersmith naar Rutland Gate te komen. Even overwoog ze of ze eerst zou bellen, maar als alles waar was wat in Nancy's briefje stond, was ze ongetwijfeld bij haar ouders in hun Londense verblijf. En zou niemand van hen het huis verlaten zolang er nog nieuws kon komen. Louisa kocht een krant en tijdens de busrit bladerde ze hem door, maar ze vond niets over Decca; kennelijk was ze nog niet lang vermist, of ze hadden het stil weten te houden.

Toen Louisa bij de Mitfords werkte, woonden ze in een erg mooi huis in Oxfordshire, Asthall Manor, dat tot ieders grote verdriet inmiddels was verkocht. Lord Redesdale had een nieuw huis laten bouwen, Swinbrook, door Nancy consequent 'Swinebrook' genoemd. Iedereen was het erover eens dat het er te sober en te koud was en een paar maanden eerder had de familie het verkocht, waardoor ze in Londen waren 'gestrand', zoals Nancy het uitdrukte. Ook nanny Blor, die sinds Nancy's zesde voor alle kinderen had gezorgd, was naar Rutland Gate meeverhuisd. Louisa glimlachte bij de herinnering aan Blor – ze had haar graag als nanny voor haar eigen Maisie gehad. Niet dat ze dat ook maar een seconde serieus had overwogen. Het was moeilijk genoeg geweest om mevrouw Sullivan ermee te laten instemmen dat zij, Louisa, met Guy ging samenwerken, laat staan dat ze om die reden iemand zou inhuren om op Maisie te passen.

Louisa stapte bij de Albert Hall uit en liep het laatste stukje stevig door. Het was bitterkoud, met een snijdende wind die als een terriër uitviel naar haar enkels. Het huis, zeven verdiepingen hoog, lag aan een doodlopend straatje, vlak bij het uitgestrekte groen van Kensington Gardens en Hyde Park. Louisa beklom het bordes en

klopte zelfverzekerd aan. Ze kwam vandaag niet als bediende.

Een jong dienstmeisje deed open. Ze droeg een jurk van blauw-witte *toile de Jouy* en een effen linnen schort, het uniform waarin lady Redesdale haar personeel graag zag. Louisa liep de hal in, blij met de warmte, zette haar hoed af en bracht haar haar weer in model. ‘Wil je tegen mevrouw Rodd zeggen dat mevrouw Sullivan er is?’

‘Ja mevrouw.’ Het dienstmeisje verdween een paar minuten uit zicht en kwam toen weer terug. ‘Of u wilt meekomen, mevrouw. Deze kant op, alstublieft.’

Louisa had nooit in dit huis gewerkt. En toen ze hier de nacht voor haar trouwdag had doorgebracht, was dat in het voormalige koetshuis aan de achterkant geweest. Maar ze was wel al een paar keer op bezoek geweest, dus ze was hier redelijk bekend. Ze verwachtte dat ze naar de bibliotheek zou worden gebracht, maar in plaats daarvan gingen ze naar de eerste verdieping, waar de salon was, een iets grotere ruimte. Louisa begreep al snel waarom het bezoek daar plaatsvond; het leek of bijna de hele familie er was. Nancy rende op Louisa af en kuste haar met nog meer uitbundigheid dan anders op beide wangen.

‘O lieverd, wat ben ik blij dat je er bent. We zijn in alle staten, zoals je ziet.’

Louisa keek om zich heen om te zien of dit echt zo was. Lady Redesdale zat met een strak, bleek gezicht op het puntje van een kleine fauteuil bij de open haard, gekleed in een effen donkerblauwe rok en twinset. Ze stond niet op toen Louisa binnenkwam en begroette haar met een knik. Lord Redesdale stond met één hand in zijn zak tegen de schoorsteenmantel geleund. Hij zag er ouder uit dan Louisa zich hem herinnerde: nog even lang en slank, en elegant gekleed als altijd, maar zijn wangen waren ingevallen en zijn haar had nu de staalgrijze kleur van een pannenspons. Hij bromde iets wat met een beetje goede wil voor een begroeting door kon gaan. Louisa nam hen geen van beiden hun stugheid kwalijk; het waren geen mensen die hun wereldbeeld makkelijk aanpasten, en voormalig personeel dat als hun gelijke de salon binnenkwam, was een brug te ver. Tom Mitford, de enige zoon in een gezin met zes

dochters, zat in een stoel bij het raam een sigaret te roken. Hij draaide zich om, stak zijn hand op naar Louisa en zei 'hoi', waarna hij zijn positie hernam, lusteloos naar buiten starend.

Ook Debo kwam naar haar toe, achter Nancy aan. De jongste van de kinderen was in die aandoenlijke fase tussen meisje en jonge vrouw, ietsje mollig en onzeker. Ze gaf Louisa een kus, pakte een van haar handen en liet meteen weer los. 'Wat heerlijk om je te zien. Was het maar...' Debo's stem haperde en ze ging weer zitten.

'Neem me niet kwalijk dat ik zo onaangekondigd verschijn,' zei Louisa, 'maar ik kreeg vanmorgen uw briefje en er stond dat het dringend was...'

'Je hebt haar een briefje gestuurd?' Lord Redesdale keek zijn oudste dochter verwijtend aan.

'Ja, ik moest wel. We zijn ten einde raad, of niet soms?' Nancy gebaarde naar Louisa dat ze moest gaan zitten, dus trok ze een smalle houten stoel naar voren die tegen de muur had gestaan. Lord Redesdale kromp even in elkaar toen het voormalige kindermeisje ging zitten. Lady Redesdale liet nauwelijks blijken dat ze iets merkte van wat er om haar heen gebeurde. Het kopje op haar schoot was halfvol, de thee grijs. Nancy ging naast Debo op de sofa zitten.

'Zoals je ziet is bijna de hele familie bij elkaar. Alleen Pam is met Derek in Frankrijk, in pasgetrouwde extase, Unity is nog op de terugweg uit München en Diana is...' Ze aarzelde even en wierp een blik op haar ouders voor ze op luide fluisterton verderging. 'Nou ja, Diana is bij het Ondier. Daar hebben we het verder niet over.'

Nancy had Louisa verteld dat Diana, inmiddels gescheiden van Bryan Guinness, nu in zonde leefde met sir Oswald Mosley. Wat waarschijnlijk de reden was waarom haar naam taboe was verklaard.

'U schreef dat juffrouw Jessica vermist is?'

'Ja, ze...' Nancy maakte de zin niet af. 'Schrijf je dit op?'

'Ik wil de feiten zo goed mogelijk op een rij hebben.'

'Ben je echt een privédetective?' vroeg Debo. 'Farve zei dat het klonk als iets uit de boeken van Nancy.'

'Alsof hij die ooit heeft gelezen,' zei Nancy.

Lord Redesdale besloot zich niet op de kast te laten jagen en stak zijn pijp aan.

‘Ja, juffrouw Deborah,’ antwoordde Louisa, terwijl ze haar zenuwen in bedwang probeerde te houden. Ze wilde niet dat ze wisten dat dit haar eerste opdracht zou worden. ‘Meneer Sullivan en ik zijn samen ons eigen bureau begonnen.’

‘Is hij weg bij de politie?’ Tom had zich omgedraaid. ‘Waarom? Ik had de indruk dat hij het goed deed.’

Bijna twee jaar geleden was Tom als beginnend advocaat betrokken geweest bij een zaak die door Guy voor de rechter was gebracht. Op dat moment waren ze bijna collega’s geweest. Maar diezelfde zaak had Guy ertoe gebracht zijn ontslag in te dienen bij het politiekorps waar hij vijftien jaar eerder zo vol trots tot was toegetreden. Louisa en Guy waren hun onvoorwaardelijke vertrouwen in de regering en overheidsdiensten kwijtgeraakt. Het gaf een instabiel gevoel en het had even geduurd voor ze eraan waren gewend. Toen de koning vorig jaar troonsafstand deed, was hij voor hen het zoveelste vallende dominosteentje geweest in een land dat steeds verder ontredderd raakte.

‘Het leek ons de juiste beslissing,’ antwoordde Louisa zo bondig mogelijk, ze wilde zich niet door Tom laten afleiden. ‘Mag ik vragen wat tot dusver de reactie van de politie is geweest?’

‘Geen,’ mopperde lord Redesdale. ‘Ze is een volwassen vrouw, zeggen ze, maar ze hebben geen idee hoe achterlijk ze is. Volgens die snotneus die zichzelf politieagent noemt, is ze vrij om te gaan en staan waar ze wil.’

‘Juffrouw Jessica is nu negentien, toch? Waarom bent u eigenlijk zo bezorgd? Kunt u me vertellen wat er is gebeurd, liefst vanaf het moment dat u uw dochter voor het laatst hebt gezien?’

Lord Redesdale ging wat meer rechtop zitten bij deze vraag, maar toen hij Louisa aankeek, zag ze de verwarring en het verdriet op zijn gezicht. ‘Je bent waarschijnlijk onze enige hoop.’

‘Ik beloof dat meneer Sullivan en ik ons uiterste best zullen doen. Vindt u het misschien prettig als we even naar kantoor belten om te vragen of hij ook hierheen komt? Hij zou hier met een halfuur kunnen zijn.’ Louisa gaf niet graag toe dat ze dit meer voor

haar eigen gemoedsrust voorstelde dan voor die van hun, maar ze wist ook dat lord Redesdale liever met een man praatte. Hij kwam uit het edwardiaanse tijdperk; hij kon er niets aan doen.

‘Ja, ja, dat lijkt me wel wat. Wat vind jij, liefste?’ Lord Redesdale boog zich naar voren en raakte zachtjes de knie van zijn vrouw aan. Ze schrok van zijn gebaar en keek naar hem op met roodomrande ogen.

‘Het is allemaal mijn schuld. Ik wist dat ze ongelukkig was. Ik begreep alleen niet waarom.’

‘Laten we dan meneer Sullivan erbij halen.’

Nancy kwam overeind. ‘Kom mee, Lou-Lou. Ik laat je zien waar de telefoon is. Meteen hier beneden in de hal.’

Hoofdstuk drie

Toen de telefoon ging op het kantoor van Cannon & Sullivan was Guy onder het bureau op zoek naar een gevallen potlood. In zijn haast om bij de telefoon te komen voor het rinkelen ophield, stootte hij zijn hoofd en verloor hij zijn bril. Niet voor het eerst vervloekte hij de contradictie tussen zijn lengte en de afmetingen van zijn kantoor.

Toen Guy in de nazomer van 1935 ontslag nam bij Scotland Yard, wist hij dat het de juiste beslissing was. Maar dat deed niets af aan het verdriet dat hij voelde bij het beëindigen van een carrière die hij zo lang en zo vurig had nagestreefd. Vanwege zijn extreme bijziendheid was hij afgekeurd voor militaire dienst, en toetreden tot het politiekorps was zijn manier geweest om zijn land te dienen en zijn familie te bewijzen dat hij net zo veel moed en plichtsgevoel had als zijn broers. Hij was begonnen bij de spoorwegpolitie, gepromoveerd naar de London Metropolitan Police en zijn aanstelling als inspecteur bij Scotland Yard had de kroon op zijn werk geleken. Dankzij de gunstige perspectieven die de door hem verkozen werkkring bood, zag de weg die voor hem lag er rooskleurig uit: verdere promoties, met de bijbehorende salarisverhogingen en groeiend aanzien bij zijn minderen, evenals een uiterst riant pensioen. Daarbij geloofde Guy dat hij wel enig talent had voor het vak; hij kon zowel met zijn naaste collega's als met zijn meerderen opschieten, en loste nog aardig wat moorden op ook.

Dit hele toekomstbeeld was in duigen gevallen in de paar minuten die het Louisa had gekost om hem te vertellen wat er allemaal onder de oppervlakte had gespeeld tijdens een twee jaar durend onderzoek onder zijn leiding, dat was uitgelopen op een grote rechtszaak in de Old Baily. Zaken die zijn vrouw voor hem geheim had moeten houden, gedwongen door zijn hoogste bazen en de regering. Louisa had van nature een zeker cynisch wantrouwen

– of in ieder geval een kritische houding – jegens alle voorname nationale instituties, maar zelfs zij was van haar stuk gebracht toen ze achter deze slinkse praktijken kwam. Louisa had haar plannen om rechtbankstenograaf te worden opgegeven, ze wilde niet langer werken voor wat voelde als ‘de verkeerde kant’.

Maar goed, ze hadden elkaar nog en dat was veel waard. In die onzekere maanden tijdens de winter van 1935 hielden ze elkaar nog steviger vast en zagen vol vreugde hoe Louisa’s buik groeide. Guy realiseerde zich dat hij in zijn eentje de kluts zou zijn kwijtgeraakt, de angst en verwarring zouden hem te veel zijn geworden, maar Louisa en de belofte van hun kind gaven hem houvast en kracht. Ze stippelden plannen uit voor hun eigen detectivebureau, waar ze als partners zouden samenwerken. Er was niet veel geld – ze namen allerlei baantjes aan om het startkapitaal bij elkaar te verdienen – maar Louisa was allesbehalve onhandig, en nooit te beroerd om aan te pakken. Guy zag met groeiend ontzag hoe iedere uitdaging weer nieuwe vormen van efficiëntie en vindingrijkheid in zijn vrouw losmaakte; ze hield hen beiden op koers.

Een paar weken voor Maisie kwam, verhuisden ze naar een klein rijtjeshuis, niet ver van zijn moeder vandaan. Ze waren – zelfs op hun gevorderde leeftijden van zes- en achtendertig – klaar om te beginnen aan een leven als gezin met een eigen bedrijf.

Een jaar later verheugde Guy zich op de samenwerking met Louisa, hoe krap het kantoor ook was. Hij hield met hart en ziel van Maisie en vond het heerlijk als ze met z’n drieën waren, maar hij miste de momenten waarop hij met zijn vrouw alleen was. Hij had zo lang op haar jawoord gewacht dat hij nog altijd geen genoeg van haar kon krijgen. Deze laatste dag alleen op kantoor had hij willen gebruiken om op te ruimen en het er zo gezellig mogelijk te maken. Hij overwoog zelfs een uitstapje naar de serviesafdeling van Peter Jones; tot nu toe had hij het met één gebarsten kopje voor zichzelf en één behoorlijke kop-en-schotel voor zijn cliënten gedaan.

Cliënten. Daar had hij er ook niet genoeg van. Guy had advertenties in de *Kensington Post* en *The Times* gezet – ‘Ervaring met alle soorten vertrouwelijk werk’ en ‘Alle zaken worden aangeno-

men' – maar zelfs zijn achtergrond bij Scotland Yard bracht niet de klussen waarop hij had gehoopt. Hij had een paar chantagezaken afgehandeld, maar het overgrote deel van zijn opdrachten kwam van vrouwen die hun man van overspel verdachten, en mannen die 'bewijs' nodig hadden voor een echtscheiding. Het was allemaal nogal deprimerend. Niet dat een moord of een vermist persoon zo gezellig was, maar hij had het gevoel dat hij niets met zijn kennis en vaardigheden deed. Als hij niet oppaste verloor hij nog hoe hij een onderzoek moest aanpakken. Hij verheugde zich dus niet alleen op het samenwerken met Louisa, maar hoopte ook dat haar vrouwelijke aanwezigheid meer – of in ieder geval een ander soort – zaken zou aantrekken. De tijden waren veranderd, ze leefden in een moderne wereld waarin vrouwen werkten en het verkeer de straten van Londen verstopte, niet te vergelijken met de wereld waarin hij was opgegroeid, toen koning Edward VII op de troon zat en in de straten het geluid weerklonk van klepperende paardenhoeven en ratelende rijtuigen. Er waren geen telefoons geweest, geen radio's, geen vliegtuigen en zelfs elektriciteit was nog een noviteit. Nu was er overal informatie en lawaai en waren er zo veel nieuwerwetse uitvindingen dat Guy zich soms afvroeg hoe je ooit nog tot rust kon komen. Over dit alles had hij zitten peinzen toen hij zijn potlood liet vallen en de telefoon begon te rinkelen.

Hoofdstuk vier

Zoals Louisa had voorspeld, kwam Guy na haar telefoontje snel naar Rutland Gate. Terwijl ze op hem wachtten, bracht de dienstmeid een verse pot thee voor het gezelschap. Guy kwam de salon binnen met een uitstraling van waardige professionaliteit die Louisa met trots vervulde. Ze wist dat het niet makkelijk zou worden om zich als detective met hem te meten, niet omdat ze een vrouw was, maar omdat hij al een hele carrière als inspecteur achter zich had. Aan de andere kant, Louisa had in haar jeugd met criminaliteit te maken gehad, zij het een lichte vorm, en de afgelopen jaren was ze betrokken geweest bij een aantal moordzaken... Ze wist dat ook zij een steentje kon bijdragen, een opwindend idee. Maar nu was ze vooral bezorgd om Decca. Ze had, om meerdere redenen, de voorkeur gegeven aan een eerste opdracht die niets met de Mitfords te maken had.

Guy sloeg beleefd een kopje thee af en bleef staan terwijl hij de begroetingen van alle gezinsleden in ontvangst nam. Daarna trok hij zijn notitieboekje tevoorschijn, sloeg een schoon blaadje op en stelde bijna precies dezelfde vraag als Louisa. Wanneer hadden ze juffrouw Jessica voor het laatst gezien en wat was er gebeurd?

‘Ze zei dat ze bij vriendinnen ging logeren – de Paget-tweeling – in Dieppe,’ begon lady Redesdale, die zichzelf met zoete thee weer wat had opgepept. ‘De brief met de uitnodiging had ze me al een paar weken eerder laten zien; de tante van de tweeling had een huis gehuurd en het idee was om daarvandaan met de auto langs leuke plekjes in de buurt te gaan toeren, wat erg slim bedacht was. Het betekende dat ik haar niet makkelijk zou kunnen bereiken.’

‘Had u het adres waar ze zou logeren?’

‘Ja, rue Gambetta 22.’

‘Heeft u haar daar geschreven?’

‘Onmiddellijk, zodat de brief gelijktijdig met haar zou arriveren.’

Ze moet hem gekregen hebben, want ze heeft teruggeschreven en daarbij onderwerpen uit mijn brief genoemd.

‘Goed. Daar komen we dadelijk op terug. Kunt u me nu vertellen wanneer ze is vertrokken?’

Lord Redesdale antwoordde met nauwelijks bedwongen ongeduld. ‘Op een zondag, 7 februari. Lady Redesdale en ik hebben haar met de taxi naar het station gebracht. We hebben haar kaartje betaald, een retourtje naar Dieppe. We hebben verdomme zelfs gekeken of ze lekker zat en haar veel plezier gewenst!’

‘Reisde ze alleen?’

‘Ja. Daar is het natuurlijk allemaal mee begonnen, geen twijfel aan, maar ik was onder druk gezet.’

Louisa en Nancy wisselden een blik en Louisa herinnerde zich dat Jessica’s drie oudste zussen – Nancy, Pamela en Diana – tot hun huwelijk nooit ergens ongechaperonneerd heen hadden gemogen. Diana had pas voor het eerst alleen met de trein gereisd toen ze drieëntwintig was en moeder van twee zoontjes. Maar tegen de tijd dat zijn jongste dochters – Unity, Jessica en Deborah – aan de beurt waren leek het of lord Redesdale murw was geraakt.

‘Bent u gebleven tot de trein vertrok, nadat u haar erop had gezet?’

‘We hebben haar uitgezwaaid tot de trein uit zicht was,’ antwoordde lord Redesdale.

‘Heeft u gezien of er iemand anders in haar wagon is gestapt, toen ze eenmaal zat?’ Guy keek nauwelijks op terwijl hij schreef. Misschien was hij toch ietsje nerveus tussen zo veel Mitfords, dacht Louisa. Ze waren best intimiderend met z’n allen.

‘Nee, ik dacht het niet. Ik weet het niet. Het zou kunnen. Er stapten de hele tijd mensen in en uit de trein.’

‘Niemand die u kende?’

‘Nee,’ antwoordde lord Redesdale wrevelig.

‘En niet lang na haar vertrek heeft u van haar gehoord?’

‘Ja.’ Lady Redesdale nam het treurige relaas weer over terwijl haar man somber in het vuur begon te staren. ‘Ik was hier, bezig met de voorbereidingen en het pakken voor onze trip. Na Decca’s uitstapje zouden we samen met Debo een cruise gaan maken. Die

is nu afgezegd, natuurlijk. Ik heb verschillende ansichtkaarten van Decca gekregen, en een brief.’

Ze toonde Louisa en Guy de post die was gekomen: het enige wat je misschien verdacht kon noemen, was de oppervlakkigheid van Jessica’s beschrijvingen. ‘De kathedraal is prachtig schreef ze tussen algemene opmerkingen over het weer. En verder dat ze minstens tot 21 februari zou blijven.

Guy bestudeerde de stempels op de kaarten en enveloppen. ‘Alleen de eerste brief is uit Dieppe,’ merkte hij op. ‘De andere lijken uit Compiègne en Rouen te komen.’

‘Ja, zogenaamd verstuurd tijdens hun toer door Noord-Frankrijk. Maar ik voelde gewoon dat er iets niet klopte,’ zei lady Redesdale, ‘dus ik heb de moeder van de tweeling, die in Oostenrijk zit, een telegram gestuurd. Het adres stond in die eerste brief, de uitnodiging, die Decca me had laten zien.’

‘Heeft u die brief?’ vroeg Guy.

‘Nee, Decca heeft hem gehouden. Ik had het adres even overgeschreven.’

‘Wat stond er in het telegram?’

“‘Weet u waar Decca is?’ Ik heb ook de tante van de tweeling in Londen geschreven. We hebben elkaar weleens ontmoet. In die vervalste uitnodiging stond dat het huis van de moeder in Londen was verhuurd, maar ik nam aan dat dat ook wel niet waar zou zijn. Ik had gelijk.’

‘Kreeg u antwoord?’

‘Ja, heel snel. We weten nu dat Decca’s verhaal een compleet verzinsel was. Ze was niet bij de tweeling in Frankrijk. Die was bij hun moeder in Oostenrijk en had geen idee dat ze hen bij deze leugen had betrokken.’

‘Wisten de Pagets waar ze was?’

‘Ik heb de moeder gevraagd het aan haar dochters te vragen, maar kreeg als antwoord dat ze van niets wisten.’

‘Zou het kunnen dat ze haar voor u verborgen houden?’

‘Misschien, maar waarom zou Decca zoiets doen? Waarom zou ze zich voor mij willen verstoppen?’ Er klonk wanhoop door in haar stem. Lady Redesdale had er nog nooit zo grauw uitgezien,

dacht Louisa. Ze had donkere kringen onder haar ogen die meerdere slapeloze nachten verrieden. Deze vrouw had heel wat voor haar kiezen gekregen in de twee decennia dat ze elkaar kenden, maar ze was er altijd in geslaagd om niet aan Louisa – of aan wie dan ook – te laten merken wat er werkelijk in haar omging. Dit keer lukte het haar niet.

‘Ze is eindelijk weggelopen,’ zei Nancy. ‘Daar dreigde ze al jaren mee. We kunnen niet zeggen dat we niet gewaarschuwd waren.’

‘Juffrouw Jessica heeft op haar twaalfde een Weglooptrekening geopend bij de bank,’ verduidelijkte Louisa voor Guy. ‘Wanneer ze geld kreeg, op haar verjaardag of met Kerstmis, ging het daarheen.’

‘Hoeveel stond erop?’ Guy hield zijn potlood in de aanslag.

‘Ongeveer vijftig pond,’ antwoordde Debo, die met gespiste oren meeluisterde. ‘Ze heeft me onlangs nog haar bankboekje laten zien.’

Guy kon er niets aan doen: hij floot even tussen zijn tanden. ‘Dat is drie keer het maandsalaris van een politiemann,’ zei hij. ‘Daar kan ze een aardig eind mee komen.’

‘Ik weet niet of ik dat nou een erg opbouwende opmerking vind,’ grapte Nancy.

‘Het is nog erger,’ zei lady Redesdale. ‘Ik heb haar dertig pond gegeven als voorschot op haar kleedgeld voor de cruise.’

‘Dertig pond!’ riep lord Redesdale, en hij verzonk weer in gestaar naar het vuur. Toen mompelde hij: ‘Ik heb haar tien pond gegeven toen we afscheid namen.’

Guy schreef het indrukwekkende bedrag op: negentig pond.

‘Wat voor cruise?’ vroeg Louisa. Ze dacht terug aan de vorige keer dat ze zo’n zeereis hadden gemaakt; het verbaasde haar dat ze het opnieuw wilden proberen, na alles wat er toen was gebeurd.

‘Ik heb het vlak voor Kerstmis voorgesteld om Decca op te vrolijken; ze was nogal terneergeslagen. We zouden volgende maand gaan, met Debo en een vriendin van hen beiden, al moet ik zeggen dat ze niet erg opfleurde van onze gesprekken en plannen.’

‘Denkt u dat ze naar Rusland is gegaan?’ Farve zegt dat ze een bolsjewiek is. Debo’s blauwe ogen schitterden onder haar modieuze geplukte boogjeswenkbrauwen.

Hierop zakte lady Redesdale weg in haar stoel en begon ook, wezenloos, in het vuur te staren.

‘Hou je mond, Negen,’ zei Nancy.

‘Ik wou dat je ophield me zo te noemen. Ik ben zestien.’

‘Je hebt nog altijd het brein van een negenjarige, zoals je zojuist hebt laten merken.’

‘Welke datum stond er op de laatste brief van juffrouw Jessica?’ vroeg Louisa.

Lady Redesdale keek naar de postzegels. ‘Zo te zien is dit gepost op vrijdag 12 februari en ik heb het maandag ontvangen.’

‘En dat was het antwoord op de brief die u naar het adres in Dieppe had gestuurd?’

Lady Redesdale knikte.

‘Vandaag is het de negentiende, dus dat is een week geleden. En sindsdien heeft u niets meer van haar gehoord?’

‘Nee.’

‘Maar we weten in ieder geval zeker dat ze op 12 februari in Dieppe moet zijn geweest. Als ze daar vanaf de ochtend van de achtste was, is ze minstens vijf dagen in die stad geweest. Ze moet ergens hebben gelogeed,’ zei Louisa.

‘Heeft u haar vriendinnen gebeld om te vragen of die iets wisten?’ vroeg Guy.

‘Welke vriendinnen?’ vroeg Nancy op scherpe toon. ‘Tot voor kort zat ze vast op Swinebrook. Daar is niemand. Ze ging niet naar school en haar enige vriendin was Unity, die in München zat. Snap je het nu? Het is verschrikkelijk om een Mitford-meisje te zijn. Het enige wat we wilden was daar weggkomen.’

‘Dat is niet waar,’ zei Debo. ‘Ik vind het heerlijk om thuis te zijn. Ik mis Swinbrook zelfs.’

‘Je bent de uitzondering die de regel bevestigt,’ zei Nancy, maar ze klonk al wat vriendelijker. Er zat zestien jaar tussen hen, de oudste en de jongste, jaren met de ene toestand na de andere. Het moest moeilijk voor ze zijn zich echte zussen te voelen; Nancy ging al bijna het huis uit toen Debo nog in de luiers zat.

‘Lady Blanche Hozier woont in Dieppe, is het niet?’ vroeg Louisa. ‘We hebben daar ooit een zomer doorgebracht, herinner ik

me, niet lang nadat ik voor u was komen werken.'

'Wie is lady Blanche?' vroeg Guy.

'Mijn tante,' antwoordde lord Redesdale. 'Ze is in 1925 overleden.'

'Ja, maar Nellie is nog in Dieppe,' zei Nancy.

'Nellie?' Guy probeerde hen bij te houden met zijn aantekeningen, maar zoals gewoonlijk bij de Mitfords was het moeilijk te bepalen wat belangrijke informatie was en wat nutteloos geplaag.

'Nellie Romilly,' legde Nancy uit. 'Lady Blanche' dochter. Ze is zo gek als een ui. Het zou me niets verbazen als ze een aandeel had in Decca's onzinnige plannen.'

'Ik neem aan dat haar adres niet rue Gambetta 22 is?'

'Nee. En als Decca bij haar had willen logeren, had ze het ons wel verteld. Het is ons niet verboden om met Nellie om te gaan.' Nancy haalde een sigaret uit een sigarettendoos, maar stak hem niet op.

'Nee, maar Nellies zonen hebben we nooit ontmoet.' Tom, die al die tijd zijn mond had gehouden, was opgestaan. 'Een beetje te rood voor u, toch Farve?'

Lord Redesdale knikte nauwelijks zichtbaar en wendde zich tot Guy. 'Ik kan me niet voorstellen dat u een lijst van al mijn getikte nichten en hun nakomelingen wilt. Maar als dat wel zo is, we zijn hier tot aanstaande dinsdag.'

'Nee meneer,' zei Guy, 'maar als er familieleden wonen op de laatste plek waar juffrouw Jessica geweest moet zijn, denk ik dat we hen wel moeten vragen of ze iets hebben gehoord. Soms is een eliminatieproces de enige manier om te beginnen. Het zou fijn zijn als u mij mevrouw Romilly's adres zou kunnen geven, en haar telefoonnummer, als ze dat heeft. Ondertussen zou ik graag een beschrijving van juffrouw Jessica's uiterlijk noteren.'

Lady Redesdale knikte, maar bleef apathisch bij het vuur zitten met de kaarten en brieven van haar dochter losjes in haar hand. 'Als er maar niets met onze arme Decca is gebeurd,' zei ze, opkijkend naar haar man. 'Stel je voor dat ik mijn eigen dochter in de armen van handelaars in blanke slavinnen heb gedreven omdat ik niet zag hoe ongelukkig ze was?'

Lord Redesdale keek zijn vrouw aan. 'Dat weten we niet. Probeer er niet aan te denken.'